

מסורת הש"ס

(א) מנחות סה. (ב) ד"ה ל.
מנחות סה. סוכה מא.
(ג) הנה דהכא דוקא לערב
ולעיל גבי עומר שרי מנחות
ע"י מוס' חגיגה כא. ד"ה
האזקין וכו' ומוס' זבחים נח:
ד"ה טבול, (ד) פסחים א.
(ה) לעיל ל: וש"נ,
(ו) פסחים ט. וש"נ,
(ז) מנחות כז: ע"ס (ח) [נ"ל
לח יאמר],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל אמר
וכו' לעשרן ודאי אלא דמאי
דהא אמרינן שמא
הנותן עישר אלא
פירוש ויאלל הוא:
(ב) רמב"ם ד"ה רב ששם
וכו' אשה קתם ומת
שלוהו אקור בכל הנשים:
(ג) בא"ד לא היה צריך
לחזקת ב"ד כהנים:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תאנים
מתאנתי וכו' בשל תורה.
עי' לקמן דף לו ע"ב תוס'
ד"ה מאן האי תנא:

מוסף רש"י

ודאין תרומה גדולה וכל דיני הפרשה
 שאין ספק לומר שמה צעל הבית
 עישר עליהן ממקום אחר דהא לא
 ידע כמה ליקח: אבל אחר לו מלא
 לך כלכלה זו והואיל ונתנו לו יודע
 כמה לוקט יש לומר שמה זה הנותן
 חושש שמה יסמוך עליו שיתן לו דבר
 היתר ומעשר עליהן ממקום אחר
 הילכך מלקט זה איכל מהן עראי
 בלא מעשר וקבא לאוכוח קבא אין
 צריך לעשר ודאי אלא דמאי (ב) יפרש
 ויחלל הוא צעמו משהיות על לוי
 ושל עני כשאר לוקח פירות מעם
 הארץ שמחזיקן בספק מעושרין אף
 אלו ספק מעושרין הן ותורת דמאי
 עליהן: דב"א. לספק הן ודמאי
 מיהא צעי אפרושי: צעם הארץ.
 שהנותן עם הארץ הן ואינו חושש
 בצלפי עור: אבל נהור. חושש
 מעושרין הן ואין צריך לעשרן אפילו
 דמאי: רשב"י אומר דב"א. שכל
 דמאי בזמן שהנותן עם הארץ וחשד
 לתרום שלא מן המוקף: אבל היה

רבינו חננאל

עצלים: לקמן מפרש הי ניהו עס הארץ: לא נחשדו. לתרוס שלא מן המוקד הא לאו הכי ודאי הוא שמכינן על צעל הבית זה שהוא שליח על כך שמוטל עליו לעשר מה שהוא נותן ואל יאכלו יאסור לעם הארץ: **מסחם** ידו. והאילו ופירי דדייה הוא עליה דידהו רמי וחסרי לעפני עור אבל שליח דקצייל עליה ממחזיקי איכא

למימרו דמייאש וואו עציז דסבר
זייס נאך לעשויר ספק האט עס האב
מיין: ריטא. דקמני מעשרן דמייאש
לחבר סיפא כו' והכי קאמר צמח ד
עשר עניייהו האז הבית אי לא
דוראז כיון דנומן צבר ונאקעט עס

HebrewBooks.org ©Mazliah Publishers. No commercial use allowed.

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

נמי לא עביר לא חמיר
 יירושלים שאינן יודעין אם
 אלמא סמכין אכהנים שהן
 : האם דדקאני טעמא דו'.

בשל סופרים חזקה שליח עושה שליחותו ורב
ששת אמר אחד זה ואחד זה חזקה שליח
עושה שליחותו א"ר ששת מנא אמינא לה
דתנן ^א * משקרב העומר הותר החדש מיד
^ב והרחוקים מותרים מחצות היום ואילך והא
חדש דאורייתא הוא וקתני הרחוקים מותרין
מחצות היום ואילך לאו משום חזקה שליח
עושה שליחותו ורב נחמן התם כדקתני טעמא
לפי שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו ואיכא
דאמרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דקתני
טעמא לפי שיודעין שאין ב"ד מתעצלין בו
ב"ד הוא דלא מתעצלין בו הא שליח מתעצל
בו ורב ששת אמר לך ב"ד עד פלגיה דיומא
שליח כולי יומא אמר רב ששת מנא אמינא
לה ^ג דתניא האשה שיש עליה לידה או זיבה
מביאה מעות ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת
בקדשים ^ד לערב מאי טעמא לאו משום
דאמרין חזקה שליח עושה שליחותו ורב
נחמן התם כדרב שמעיה ^ה דאמר רב שמעיה
^ו חזקה אין ב"ד של כהנים עומדים משם עד
שיכלו כל מעות שבשופר אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתניא האומר לחבירו צא
ולקט לך תאנים מתאנתי אוכל מהן עראי
ומעשרן ודאי מלא לך כלכלה זה תאנים
מתאנתי אוכל מהן עראי ומעשרן דמאי
^ז במה דברים אמורים בעם הארץ אבל בחבר
אוכל ואינו צריך לעשר דברי רבי רבן שמעון
בן גמליאל אומר במה דברים אמורים בעם
הארץ אבל בחבר אינו אוכל עד שיעשר
לפי ^ח שלא נחשדו חברים לתרום שלא מן
המוקף אמר רבי נראין דברי מדברי אבא
מוטב שיחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף
ולא יאכילו לעמי הארץ טבליים עד כאן
לא פליגי אלא דמר סבר נחשדו ומר סבר
לא נחשדו אבל כולי עלמא חזקה שליח
עושה שליחותו ורב נחמן התם כדרב חנינא
חזוהו ^ט דאמר רב חנינא חזוהא חזקה הוא
על חבר שאינו מוציא דבר שאינו מתוקן
מתחת ידו אמר מר במה דברים אמורים
בעם הארץ אבל בחבר אוכל ואינו צריך
לעשר דברי רבי האי עם הארץ דקאמר ליה
למאן אילימא דקאמר לעם הארץ חבריה
מעשרן דמאי מי ציית אלא בעם הארץ
דקאמר ליה לחבר אימא סיפא נראין דברי
מדברי אבא מוטב שיחשדו חברים לתרום
שלא מן המוקף ואל יאכילו לעמי הארץ טבלין
עמי הארץ מאי בעי התם אמר רבינא ^י רישא
בעם הארץ שאמר לחבר סיפא בחבר
שאמר לעם הארץ וחבר אחר שומעו רבי
סבר

הוא לא סמך עלי: מי
חצריה מהימן ליה טפי
עם הארץ דקאמר ליה
יים אמורים דלוקט נריך
בצבר שאמר לעם הארץ
חייש הנותן דלא ליכיליה

אוכלת בקדשים לערב. מאי טעמא
ירב שמעיה דאמר חזקה אין ב"ד

לב.

רששת **אמר** חזקה **שליח עושה שליחותו**. הרב רבינו שמשון מפולין"א פוסק כרב ששת דה"ג פוסק להלכה כרב נחמן דביי וכו' ששת באיסורי ור"מ נראה דהכא הלכה כרב נחמן דכפ' התקבל (גיטין 97 סד.) אמר בעל אמר לגירושין ושליש אמר

אין דער שבערע פחות משנים ופרקי
מהא דלאמר האומר לחציו לא וקדש
לי אשה סתם ^(א) אסור בכל הנשים
שבעולם אלמא חזקה שליח עושה
שליחותו ומשני ה"מ לחומרלא
לקולא לא ובפ"ק דחולין (ד"ג.) נמי
מסיק לעולם אין חזקה שליח עושה
שליחותו והאומר לשלוחו לא ותרם לי
והלך ומנא תרום אין חוקתו תרום
דילמא איניש אחרינא שמע ותרם
ואע"ג דהתם רב נחמן קאמר לה
מ"מ סליק הש"ס התם הכי וההוא
דבעא מיניה קיבלה עובד דרב שמעיה
דבבבאי סבר נמי כד נחמן דלרב
ששת לא היה צריך לחזקת ^(א) כהנים
ואומר ר"י דמכל זה אין ראהי דרב
ששת נמי לית ליה חזקה שליח עושה
שליחותו אללא במקום שאס לא יעשה
שליחותו יבא המשלח לידי עבירה אם
יסמוך עליו ולכן בגט אין השלח
חושש ליתן גט וההיא דחולין נמי אינו
חושש לשחוט ולתרום שאס לא
יתרום יראה המשלח שאינו תרום
ולא חסיק אדעתיה שמה אחר ישמע
ויתרום ודרב שמעיה נמי איבא
למימר דלא אמר כדי ליתן טעם למה
סומכין על זה הכהנים אללא לפי שד"ר
רב דלאמר בפ' האשה (פסחים ד' ע"ז.)
אין שומטין וזורקין על טמא פ"ק
אף על גב דמקוה לפינוי דילמא פשע
ולא טביל אבל שומטין וזורקין על
מחוסר כפורים ואע"ג דהוי נמי מחוסר
מעשה דליכא למיחש דילמא פשע
דדרב שמעיה והתם נמי מיייתי לה:
הרחוקים מותרין אף על גב
דע"כ רציין להקריב
משום מצות העומר מ"מ מיייתי ראהי
מהא דשרי רחוקין ממצות ואילין אף
על גב דיש שהות כל היום אללא
שמתהוין לפי שיודעין שהרחוקין
סומכין עליהן וכן גבי קיני ובה
ויולדת אף על גב דמצווין להקריב
בזאות יום מיהא לא מיחייבי אי לאו
משום שסומכות עליהן וחזקה שליח
עושה שליחותו:

האומר לחבריו צא ולקוט לך.

זכרון לזכר (סוכה דף
 76.) גבי הלוקח לזכר מחצירו
 בשביעית מגיה שם רש"י מעם הארץ
 משום דלא הוה קמי ליה חצירו ואין
 צריך להגיה דהכא מוקי לה בעם
 הארץ שאמר לחבר אע"ג דקמי
 לחצרו ובשעת פרק השואל (דף קג.)
 אמר (י) אומר אדם לחצרו לא ושכור
 לי פועלים ומוקי לה בחצרו נכרי:
תאנים מתאנתי. אף על
 גב דמעשר שנים

מנדרבנן ורב נחמן מודה דבשל סופרים חזקה שליט עושה
שליטותו כיון דעיקר שם מעשר מן התורה חשיב לה * כשל תורה:
ולא
שכן דמאי צעם הארץ שאמר לו לחצר לקט דאיכא לספוקי אי
ט כלכלה זו וחצר אחר שמע המנוקא וכו' ריך לעשר דמאי
באכילייהו ותורם ארץ שלא מן המנוקא יחדיו חצרים כו':
אסורא

עין משפט
נר מצוה

סא א מ״י פ״י מהל' מאכלות אסורות הלכה ב:
סב ב מ״י פ״א מהל' מחוסרי כפרה הלכה יב:
ג [מ״י סס]:
סג ד ה מ״י פ״י מהל' מעשר הלכה י:

רבי ניסים גאון

האשה שיש עליה לידה או יביה מביא מעות ונותנת בשוה. פי' שוה האמון באון היא תביה שמקצין. לתוכה מעות שלקנין. כמפורש במס' שקלים י"ג במדס. ושפורתה היו במקדש. וכתבו עליהן תקלין וחדתין תקלין עתיקין. ולזה גיטין במסכת גיטין תכפור הנזקין, והא שפירא דמעיקרא בי רב יהודה ולבסוף בי רבה, ולבסוף בי רב יוסף, ולבסוף בי אביי, ולבסוף בי רבא.

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]